

Tajki Boži požoł ma druhdy dźiwnu podobu. Temu je to šlepy, druhemu kromy; temu křuda wudowa a druhemu mała šyrotka; temu muž, kiž je khoroscź s wójny Bobu pschinješl, a druhemu tajki, kiž po proschenju křodži. Ššes nich Bóh Knješ šo k nam klapa a chze raš pruhowacź, kať šu ludžo smyšleni, hacź maja twjerdu abo mjehku wutrobu. Ššnano jo wón pola tebe tež hižom husto tať klapať — hacź šy jeho póšla šesnať? Tehdy tajki Boži požoł pschińdže, zyle mały a lubošny: jako šo czi džěcźatko narodži. Tón tať zyle czišče šo k twojim durjam klapašče. Ššy šlyšchať, ššto chzysče tebi prajicź? „Wjele dobreho wot Boha Knjēja, a wón ma cze lubo, a tehodla mje k tebi šezele a dawa czi prajicź, so dyrbišch mje nětť tež tať prawje s wutrobu lubo męcź.“ O kať šy šo na tajkim Božim póšle šwješeliť! Niħdže ani naštróženja ani nabojenja! A ššnano šy hišcěže tajkeho cźělneho Božeho póšla s drugeho měštna šesnať.

Alle potom šašo Boži požoł s zylej pjascźu šo k durjam cźłowškeje wutrobu klapa, so šo jej šeznje. Ššched dwanaćže lětami tajki křutny požoł wot Boha k našchemu ludu pschińdže. Kajki bě jeho napohlad! Na hłowje mějesche worzlowy kłobuť, rucźnu granatu w jenej horscězi a tšělbu w drugej. Ša nim kanony a tšělawy hrimotachu. Šołowokoło praškasče a wrjestasče, a wóhnje šo palachu. Šhěže šo roš tšělachu. Wjele, wjele mlodnych czerstwyh muži šo psched jědojtnym dyhom šwjesy. My šuroweho Božeho póšla šnajemy: běšče to wójna. Kať ta nam wschitkim hromadže wutrobu naštróži, a my šacźuwachmy: „Bóh Knješ chze s nami porěcźecź, kať šo nam póńdže? Wšchať šmy wschitzy jeho dołžnizy.“ Kajka štyšnosć by haťle byla pschischła, hdy budžesče požoł do našeho šamšneho doma tehdy s kulkami a granatami šo klapať, a to budžesče šo štało, hdy njebudžechu šo našci bratsja wonkach na mjesach ša naš a našču domišnu woprowali.

A po wójnje potom hišcěže drugi požoł pschińdže. Tón nam wudžěli pjenjesy po milionach a miliardach a bilionach, a tola móžachmy šebi lědom pomasťu ša nje kupicź.